

28.4.2019, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

INTROIT Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, sklonil ke mně ucho. Po všechny své dny chci k němu volat. Ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkosti podsvětí; nacházím jen soužení a strasti. Vyzývám však Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň mi život! Hospodin je milostivý, spravedlivý, náš Bůh se slitovává. (Ž 116, 1-5)

PÍSEŇ 219 hody, doly, stráně, 158 samému Bohu sláva,

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože trojjediný, nad každým z nás bylo vysloveno tvé jméno, když jsme byli pokřtěni. Každý z nás smíme mít z Ducha svatého podíl na vysvobození v Kristu, které jsi slavně dokonal, když jsi ho vzkřísil z mrtvých. Chválíme tě za to. Na památku Kristova vzkříšení tě tvůj lid v tento den vyzývá, oslavuje, vzdává ti díky; čeká na tvé slovo. Chválíme tě za to. Děkujeme ti za všechny neděle, které můžeme prožít v obecnství církve, za všechny dary, které jsme přijali. Pokorně však vyznáváme, že naše víra občas hyne a zmocňuje se nás ztracenost. Prosíme tě, odpusť nám.

Dychtivě vyhlížíme zmrtevýchvstalého Pána. Dej, ať je nám před jeho konečným příchodem každá neděle znamením tvého vítězství. Oslov nás zvěstí evangelia a Duchem svatým způsob, abychom mohli radostně vyznávat, že Vzkříšený je náš Pán a Bůh, a držet se ho vždy a všude, dokud nepřijde. Amen.

I. ČTENÍ / Ez 44, 1-3

PÍSEŇ / 161 tebe, Bože, chválíme, 209 o slunce spravednosti,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Vzkříšený Pane, posvětil a oddělil jsi neděli jako den vítězství nad hříchem a smrtí. Dej, ať se spolu s tvou církví na tento den vždy znovu těšíme, ať se radujeme, že smíme oslavovat tvé vzkříšení a setkat se s tebou i se svými bratry a sestrami. Dej, ať zvěst tvého evangelia a modlitby spojují všechny křesťany po celém světě v jednotě víry, lásky i naděje.

Ať tvůj lid nepromarňuje tento den. Ať shromáždění tvé církve nejsou marná a prázdná. Ať se v nich přibližuje tvé království; ať opuštění, nemocní, lkající jsou potěšeni, vzpurní a pyšní pokošeni, nepřátele usmířeni. Ať ti, kdo klesají pod tíží vin, poznají tvé odpuštění, ať se těm, kdo nemají žádnou naději, otevrou nové obzory, ať jsou všichni naplněni radostí, ať se v shromážděních tvého lidu budují mosty porozumění mezi církvemi a národy, po nichž by do světa přicházel mír a pokoj. Kazatelům a presbyterům dej vědomí, že na světě není nic většího, nic radostnějšího a slavnějšího než oslavovat tvé jméno ve shromáždění církve.

Ve společenství tvé církve voláme k Otci tvému i našemu: Otče náš

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) 1Pt 1, 3-5

POŽEHNÁNÍ Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva i moc navěky. Amen. (Zj 1, 4b~6)

PÍSEŇ 487 amen, otče,

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / J 20, 19-23

Milí přátelé v Kristu,

pokoj vám. Píše se v dnešním evangeliu, té dobré zprávě pro všechn lid i celý svět. Pokoj všem vám, kteří jste v Kristu, říká nám sám Kristus Pán a chce svými slovy darovat i svůj pokoj. Klid, mír a spravedlnost, vzájemné odpuštění i smíření, kterými nás současně posílá do světa, abychom je předávali dál a dál, kam až to půjde.

Pokoj vám. Přichází však ve chvíli strachu, kdy jsou Ježíšovi učedníci shromážděni za zavřenými dveřmi.

Zavřené dveře. Kam se nikdo nedostane. Jediné místo, kde mohou být aspoň v tuto chvíli v bezpečí. Před Židy, kteří proti nim stále něco mají, přede všemi nepřáteli, kterými byli naši učedníci dost často ohrožováni. Stále je někdo pronásledoval, neměli chvíli klidu, buď někam šli nebo před někým utíkali. I toho dne večer, když už se pomalu smrákalo, prvního dne po sobotě, takže v neděli, kdy taky jindy jim hrozilo to největší nebezpečí. Když se všichni sešli na jedné hromadě, na jednom místě, v jednom společenství. Ze strachu, co se jim zase stane, kdo by jim zase mohl co udělat, skrývají se, aby je nikdo neviděl. Aby jim nikdo nemohl ublížit. Aby se jim nic zlého nestalo.

Venku už skoro tma a zima, napětí, že by se dalo krájet. Na-
hoře nic a dole nikdo, jen vystrašení Ježíšovi následovníci, co čekají na spásu a tím vysvobození.

A v tom přichází Ježíš. Anebo ještě moment, ještě není kam spěchat. Učedníci jsou pěkně v chládku, v podstatě jim nic nehrozí, jen se trochu bojí, ale nikdo se k nim nedostane, za dveřmi před i za přece nic nehrozí. Před teda asi jo, ale za?

A čeho se naši jinak vzácní hrdinové, kteří nedělají nic jiného, než že chodí s pravdou a Ježíšovým evangeliem ven, tak strašně bojí nebo báli? A proč? Není jejich strach jen obranou před tím, před úkolem, který dostali, aby se právě před nikým a ničím neschovávali, a naopak se vydali svým pronásledovatelům, ale i těm, kdo je podporují, všanc? Nebo je jejich strach tou nejlepší příležitostí i pro samotného Ježíše, aby se jim taky konečně zjevil a vydal se jim i se svými ranami všanc. Nebo se snad i my máme bát a schovávat se, nic neříkat, jen být tiše, aby nás nikdo nenašel, na nic se nás neptal a už vůbec nás z ničeho neobviňoval?

A co Ježíš? Přijde, postaví se uprostřed nich a řekne. Pak dá ruce v bok, ukáže jim, co mu zůstalo, jizva a rána tu i tam, aby viděli a věděli, že je to opravdu on a mohli se zaradovat, že konečně spatřili svého Pána? Anebo nebo ne?

Ježíš jim znovu říká pokoj vám. Nebojte se. Já vám jednak nic neudělám a jednak jsem to opravdu já. Čeho byste se měli bát? Čeho se vlastně bojíte, snad ne mého Otce, který mne poslal, abych vydal svědectví pravdě, snad ne svého úkolu, který jsem vám dal, abyste šli a ... Pokoj vám. Šířili slovo o odpuštění všech vin i lidského hříchu všemu stvoření a co svět světem stojí. Ano, Ježíšova výzva i úkol pro nás všechny je jít a zvěstovat všem lidem, že se už nemusejí ničeho bát, že se i my máme všichni rádi a nejsou mezi námi žádné rozbroje, s nikým se nehádáme a jsme tu i pro ně. Máme jim co nabídnout, ale co? Co můžeme lidem kolem nás nabídnout, co pro ně máme? Otázka, která křesťanstvo zaměstnává už více než dva tisíce let a stále nevíme. Stále se bojíme, stále si nevíme rady, jak v tom širém světě obstát, jak mu porozumět, jak tu být, a přitom se neztrácet, jak, jak, jak.

Ale taky proč? Proč tu vlastně jsme? Proč se i ti učedníci museli schovávat, copak to, co říkali anebo neříkali, co my víme, co vlastně dělali, někoho zajímalo? Nebo se jen báli vlastního strachu? A čeho se bojíme my? Otázka, která tu už asi někde zazněla.

A učedníci se najednou zaradovali. Už zase nějaká odpověď, už se opět předbívám v tom, co se v tu chvíli a mezi nimi všechno dělo. Zaradovali se, když ho viděli. Přišel je zachránit a oni se mohli už jen radovat. Ha, ha, ha. Stačilo tak málo, aby přišel, oni uviděli a

on jim připomněl, proč tu vlastně jsou, aby se prostě neschovávali, ale šli, kam je i on sám posílá.

A vemte si s sebou, přijměte Ducha svatého. O něm tu řeč ještě nikdy nebyla. Třetí osoba svaté trojice, na kterou ještě pořádně nedošlo. Přijměte Ducha, ať máte tucha, proč tu vlastně jste. A dechl na ně, asi aby si to lépe pamatovali. Vydechl svého Ducha, aby i oni věděli, či jsou. A teď už to víte. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou. Žádné padni, komu padni anebo možná jo, to teď nevím. Spíš a o něco pravdivěji, evangelium pro dnešní den zní opět prostě a jasně: o hříších a vinách druhých lidí víte stejně jen vy sami, takže je vaším úkolem jim je i odpustit a jednou provždy, už se k nim ani nevracet, protože když to neuděláte, tak to nejen že neuděláte, ale a o to je to horší, jim ty jejich viny a hříchy i zůstanou a bude to i vaše vina a hřích, že jste je v tom nechali.

Jenže co když ti, ke komu tak slavně se svým odpuštěním anebo neodpuštěním, jak kdo chce, jdeme, není o nic lepší ani horší, než jsme my sami. Co když nejsme lepší, a tak ani nemáme co odpouštět a komu, když bychom odpustit potřebovali hlavně my sami. Těžká otázka. A kdo jsme vlastně ti my, že máme tu moc odpouštět? Ježíš nás posílá jako ovce mezi vlky, posílá nás, abychom my sami byli nositeli jeho odpuštění, abychom copak že upozorňovali ty dru-

hé na jejich chyby, ale především spolu s ním nesli odpovědnost za to, že právě my a možná jenom my, to teď nevím, jsme ti, komu je samým Duchem svatým dáno vyznávat se ze svých omylů a chyb a coby předvoj Božího království jít a pokud možno šířit pro jedny Boží milost a odpuštění a pro druhé, že se musí ještě chvíli snažit. Jít a šířit Boží pokoj, kterému jsme i my sami ještě hodně dlužni. Jít a ukázat stejně jako Kristus na svých ranách, že víme, komu a kam patříme, že nás ani Pán Ježíš neposílá pro nic za nic, jen proto, že nás on sám potřebuje, už protože nás potřebuje i tento svět a my potřebujeme jeho, aby i nám mohlo být odpuštěno, na koho nebo na co jsme tu zase zapomněli. Posílá nás, možná do horoucích pekel, možná do nebe, abychom tu teď a tady, ještě na této zemi, byli i pro jeho pokoj. Ne aby on měl pokoj nebo my, my jsme ho už dostali, ale ti, kdo čekají i na jeho pokoj. Aby nezůstal jen nám a my se z něj mohli radovat, že ho zase jednou vidíme, ale aby nezůstal jen pro nás. Pokoj vám. Otevřete brány svých hradeb kamenných, svých srdcí, otevře se, aby i on mohl dál. Nejen mezi nás nebo vás, ale dál, kam až jeho dech dosáhne, ono to zas tak daleko taky nebude. Někomu něco odpustit, dá jednomu zabrat, ať už s Duchem nebo bez něj, je to někdy fuška, ale když se tak stane, Boží království je na spadnutí. Když Duch Boží zavěje, vstane z mrtvých naděje.

Ano, i my máme naději! A naděje je někdy to poslední, co v našich slovech, činech i myšlenkách ještě chybělo. Ale je to tak. Naděje nejen v odpuštění hříchů a vin, ale i ve vzájemné smíření. Naděje v to, že se to ve dvou nebo i ve třech lépe táhne, naděje, že tu nejsme sami, ale sám Duch je v tom s námi, naděje, že všechno nakonec dobře dopadne a my budeme zachráněni.

Takovou sílu a moc má Ježíšův dech. I po všech těch slovech. Odpuštět, smířovat se s tímto světem, i se sebou samými a našimi pochybeními lze i beze slov. Kráčet jak Duch, vypnout na chvíli všechny výčitky a tiše bez bázně a hany přijmout, že se vlastně není čeho bát ani koho, že se nemusíme scházet za zavřenými dveřmi, není proč a před kým, že i k nám přichází ten, který to všechno vzal už dávno na sebe a my se můžeme už jen radovat.

A z čeho že to? Že i nám je najednou odpuštěno nebo že na ten velký úkol pastýřsky svědčit o naději nade všemi ději nejsme nakonec sami, i když je nás třeba jen pár a bojíme se. Ne, ne, ne a ne. Slova o pokoji, odpuštění, radosti, ale i strachu míří ještě někam jinam. K otevřené a stále ještě nedořešené otázce, kdo to jen je, že i nás může zbavit všeho strachu, co s námi bude a jestli všechno to nepřátelství přežijeme.